

ΑΠΟΦΕΥΓΟΥΝ ΤΑ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ

Οι πρωταγωνιστές της ελληνικής πολιτικής ζωής μιλάνε συνεχώς, αποφεύγοντας τα ουσιαστικά ζητήματα. Δεν έχουν πει τίποτα για την αναγκαία αύξηση του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων. Την τελευταία διετία, το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων υπέστη 8 μειώσεις για να εμφανιστεί το δημοσιονομικό έλλειμμα μικρότερο απ' ό,τι πραγματικά είναι.

Από την στιγμή που το ελληνικό κράτος αρνείται να πάρει την πρωτοβουλία για την αύξηση των επενδύσεων, είναι φανερό ότι στέλνει το λάθος μήνυμα στους ιδιώτες επενδυτές και συμβάλλει με την επιλογή του στην ενίσχυση των φαινομένων ύφεσης.

Οι ηγεσίες του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας δεν έχουν πρόταση και για τον επαναπροσανατολισμό των 40-50 δις ευρώ, που βρέθηκαν στη διάρκεια της τελευταίας διετίας στο εξωτερικό, σε αναζήτηση ασφαλών τοποθετήσεων. Έχουμε φτάσει στο σημείο να δίνουμε από την Ελλάδα τα δικά μας χρήματα και να καλύπτουμε το κενό χρηματοδότησης με τα δάνεια της εξάρτησης.

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

Από τα τέλη Δεκεμβρίου, ο πρωθυπουργός Λουκάς Παπαδήμος είχε πλήρη επίγνωση για την έκταση της δυσκολίας της επερχόμενης διαπραγματεύσεως για τη νέα δανειακή σύμβαση και το PSI και οι πολιτικοί αρχηγοί γνώριζαν επακριβώς ότι εκείνο που θα επιβληθεί ήταν η εντατικοποίηση της εσωτερικής υποτίμησης και η βίαιη μετατροπή της Ελλάδος σε «Λετονία του Νότου». Με άλλα λόγια: οι Έλληνες πολιτικοί αρχηγοί γνώριζαν τα επερχόμενα πολλές εβδομάδες πριν εκδηλωθούν και οι περισσότεροι υποτίμησαν τη σοβαρότητα της κατάστασης. Έξι εβδομάδες μετά, οι επιφανείς του λεγόμενου «πολιτικού συστήματος», παριστάνουν με επιτυχία ότι αιφνιδιάστηκαν από τη σφοδρότητα των νέων μέτρων... Η «σωτήρια» οικονομική πολιτική, «βαλτικού τύπου», διαμορφώνει συνθήκες φόβου και απαισιοδοξίας για τη βιωσιμότητα της Ελλάδος στην Ευρωζώνη, την ώρα που η αθήνη συμπεριφορά στελεχών και υπουργών άλλων κρατών-μελών προσβάλλει βανάσα την ατομική και την εθνική αξιοπρέπεια των Ελλήνων. Σε όλα αυτά, έρχεται να προστεθεί ότι ο «γρίφος του PSI», παρά τις διαβουλεύσεις μνημών, παραμένει άλυτος.

Σε προηγούμενη ανταπόκρισή μου, είχα

Ο ΦΩΤΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ σχολιάζει την ελληνική πραγματικότητα

χαρακτηρίσει το PSI, ως ένα Κυπριακό, που παραμένει άλυτο. Το πέρασμα από τη θεωρία στην πράξη αποδεικνύεται αδύνατο για το Νέο Μνημόνιο. Τα μέτρα που συμπληρώνουν τη δανειακή σύμβαση των 130 δις ευρώ, είναι το αποτέλεσμα του σθροίσματος της κοινωνικής σκληρότητας του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ), του οικονομικού δογματισμού των τευνοκρατών της Τρόικας και του γερμανικού ηγεμονισμού. Η ελληνική πλευρά δεν μπόρεσε να διαπραγματευτεί την προσαρμογή της αναγκαστικά δύσκολης πολιτικής του μνημονίου στην οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα της Ελλάδος. Το οικονομικό πρόγραμμα που συμπληρώνει τη νέα δανειακή σύμβαση, δεν έχει καμία πρακτική σημασία, γιατί απλούστατα δεν πρόκειται να εφαρμοστεί. Από τη στιγμή που δεν λειτουργεί η ελληνική οικονομία, δεν μπορεί να υπάρξει και ο στοιχειώδης δημοσιονομικός σχεδιασμός. Οι ειδικοί της Τρόικας μοιάζουν πλέον με πυρομανείς πυροσβέστες, οι οποίοι υποκρίνονται ότι συμμετέχουν στην κατάσταση μιας πυρκαγιάς,

ενώ οργανώνουν την επέκταση του πύρινου μετώπου.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΗΓΕΤΗ

Τίποτα καλό δεν μπορεί να βγει απ' τα τελευταία μέτρα της Τρόικας. Αναπόφευκτα θα οδηγήσουν σε καινούργια, το ίδιο και περισσότερο απεχθή. Με αποτέλεσμα σύντομα η ελληνική κοινωνία να καταρρεύσει, να εκραγεί ή και τα δύο μαζί.

Η Ελλάδα χρειάζεται έναν ηγέτη που θα έλεγε «όχι» και ας άφηνε την Άγκελα Μέρκελ να αποφασίσει αν θα ρίσκαρε τη διάλυση της Ευρωζώνης. Αυτός που έχει ήδη καταρρεύσει, την κατάρρευση δεν τη φοβάται. Αλλά ένας τέτοιος ηγέτης δεν μπορεί να βγει απ' αυτό το σημερινό ελληνικό πολιτικό προσωπικό. Αυτοί και η Γερμανία να

αναλαμβάναν, Ελλάδα θα την κατα-

τούσαν. Το βασικό πρόβλημα

της Ελλάδος δεν είναι

η οικονομία και το

χρέος. Ούτε η Τρό-

ικα και οι εξωφρε-

νικές απαιτήσεις

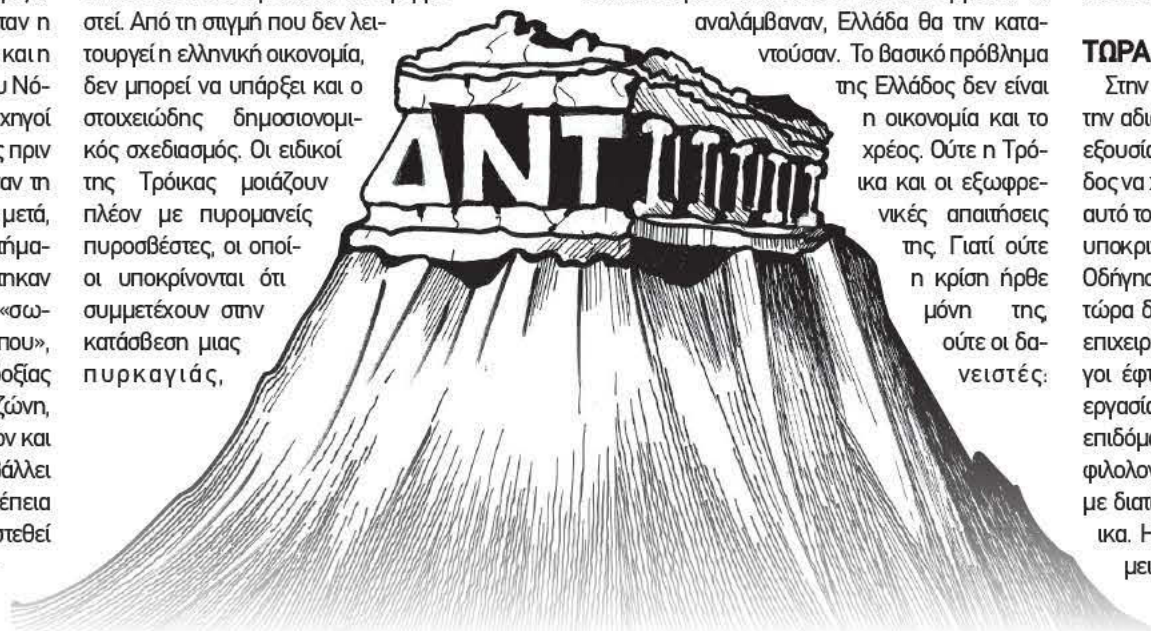
της. Γιατί ούτε

η κρίση ήρθε

μόνη της

ούτε οι δα-

νειστές:

τους έφεραν τα ίδια τα κόμματα και οι ίδιοι Έλληνες πολιτικοί, που υποτίθεται ότι πασχίζουν να τους βγάλουν από τη κρίση, αλλά τα κάνουν όλο και χειρότερα.

ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

Μετά από αρκετές δεκαετίες, η φτώχεια επιστρέφει δυναμικά στην Ελλάδα, χωρίς να υπάρχουν σοβαρές πιθανότητες άμεσης και αποτελεσματικής αντιμετώπισης του φαινομένου. Με βάση τα επίσημα στοιχεία, το 27,7% του πληθυσμού της Ελλάδος, παραπάνω από 3 εκατομμύρια Ελλήνων, ζει στα όρια της φτώχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού. Τα στοιχεία της Eurostat αφορούν το 2010 και καταγράφουν τις πρώτες κοινωνικές συνέπειες από την οικονομική ύφεση που ξεκίνησε το 2008 και την εφαρμογή της πολιτικής του Μνημονίου, που είχε αφετηρία το Μάιο του 2010. Το 2010 ήταν ειδικά από κοινωνική άποψη, σε σχέση με το 2011 και το εξαιρετικό δύσκολο ξεκίνημα του 2012. Δεν είναι υπερβολή να πω ότι το ποσοστό των Ελλήνων που ζουν στα όρια της φτώχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού πρέπει να έχει ξεπεράσει ήδη το 35%. Η δραματική άνοδος ποσοστού της ανεργίας, οι «τυφλές» περικοπές σε χαμηλούς μισθούς, συντάξεις και επιδόματα και η ουσιαστική κατάρρευση του Κράτους Πρόνοιας, δημιουργούν ένα εφιαλτικό κοινωνικό σκηνικό, για την ελληνική κοινωνία.

ΤΩΡΑ, ΔΗΘΕΝ ΔΙΝΟΥΝ ΜΑΧΕΣ

Στην Ελλάδα πληρώνουμε την καθυστέρηση, την αδιάλλακτη στάση του ελληνικού συστήματος εξουσίας, την άρνηση κάθε προνομίου ομάδας να χάσει το παραμικρό. Δεν έκαναν τίποτα όλο αυτό το διάστημα και οι υπεύθυνοι γι' αυτό, τώρα, υποκριτικά κλαίνε για τις επικουρικές συντάξεις. Οδήγησαν την Ελλάδα στην πιο βαθιά ύφεση και τώρα δέθεν δίνουν μάχες. Εκατοντάδες χιλιάδες επιχειρήσεις και καταστήματα κλείνουν, οι άνεργοι έφτασαν το 1 εκατομμύριο, η ανασφάλιστη εργασία γίνεται κανόνας. Οι αυξήσεις, τα δώρα, τα επιδόματα, οι συντάξεις, παρόλη τη διαδεδομένη φιλολογία στη χώρα του λαϊκισμού, δεν ορίζονται με διατάγματα. Δεν μειώνει τους μισθούς η Τρόικα. Η ελληνική οικονομία που καταρρέει τους μειώνει. Στην Ιρλανδία, ο κατώτατος μισθός είναι 1.462 ευρώ. Δεν είχε πρόβλημα εκεί η Τρόικα. Στην Ελλάδα έχει...

Τα παιδιά ενός «ανώτερου» θεού

Μετά τη Μεταπολίτευση, ήρθε η γενιά των δικαιωμάτων. Άνθρωποι που θεωρούσαν πως η πρόκληση της Δημοκρατίας είναι μια προσωπική και όχι πολιτική μόνο ανάγκη. Σε αυτή τη γενιά δεν υπήρξε ο φόβος της στέρεσης. Μόνο τα φαντάσματά της. Ανέλαβαν να μπουκλώνουν χοντρά παιδιά με γεμάτα κουτάλια, να στριγκλίζουν παιδικά ονόματα στις αθηναϊκές παραλίες, να ανησυχούν γι' αυτό που κάποτε ήταν παιδικό παιχνίδι. Ο υπερπροστατευσιμός έγινε μέτρο της αγάπης, η υπερβολή ταυτίστηκε με τον γονεϊκό ρόλο και η Ελλάδα είχε μέλλον μόνο για επιστήμονες που δημιουργούσαν με το στανό το όνειρο μιας παλιάς, στερημένης οικογένειας. Την ίδια εποχή, ο καταναλωτισμός δημιούργησε αξίες σε 12 άτοκες δόσεις, η Δημοκρατία ταυτίστηκε με προσωπικές αξιώσεις και επιτυχία βαφτίστηκε η επιτυ-

χής διαχείριση του «τίποτα». Παιδιά που μεγάλωναν προστατευμένα από τα οικογενειακά άγχη, από τις κοινωνικές αντιπαράθεσεις από τις αντιθέσεις που διαμορφώνουν φυσιολογικά πράγματα. Οι ιστορικές μήμες χρησιμοποιήθηκαν παραδόξως ως μελλοντική πιθανότητα για να εξασφαλίσουν την προσήλωση στην ευμάρεια. Η Ελλάδα γέμισε με μανάδες που πήγαιναν τα παιδιά τους ως την πόρτα του σχολείου με το αυτοκίνητο, ακόμη και αν το σπίτι απέιχε 20 μέτρα, που ανησυχούσαν ασπίστως για την κακοποίηση τους, ενώ οι ίδιες τα καταδίκασαν στην ανικανότητα, που τα μάθαιναν να ταυτίζουν την ευτυχία με την αποχή από το μισό της ζωής, τη δυσκολία. Γέμισε με πατεράδες που πλήρωναν για το λογαριασμό του κινητού του παιδιού τους όσα θα ήταν ο πρώτος μισθός που θα έπαιρναν, αν έπαιναν δουλειά.

Που χαιρόνταν γιατί μεγάλωναν παιδιά μακριά από τις δοκιμασίες, φιάχνοντας έναν πριγκιπικό θρόνο το ίδιο αναγκαίο με τις καρέκλες του σπιτιού. Γέμισε με γονείς που δεν καταλάβαιναν πως ευτυχία δεν είναι το συμβόλαιο με την κενότητα, αλλά η εξοικείωση με τις ανάγκες. Η επιτυχής διαχείριση όσων πραγμάτων συμβαίνουν στη ζωή. Και πολλά απ' αυτά είναι σ' αλήθεια άσχημα και δύσκολα. Η αγάπη, πολλές φορές, ήταν ικανοποίηση αναγκών. Πόσοι αντιλαμβάνονταν την αγάπη ως την απόφαση να παραδώσουν το παιδί τους στην ανθρώπινη πραγματικότητα; Οι ξένοι φάνταζαν πολύ βάρβαροι που απαιτούσαν από τα παιδιά τους να φύγουν απ' το σπίτι κατά την ενηλικίωση. Και οι Έλληνες πολύ συγκροτημένοι γύρω από την «ομορφιά» της ελληνικής οικογένειας, που τάζε μαντραχαλάδες ως τα 40 και δεν τολ-

μούσε να σκεφτεί πως ένα παιδί, ακόμα και αν έχει σπουδάσει πυρηνικός φυσικός, πρέπει να βρει δουλειά και να εξασφαλίζει όσα απαιτούνται για να ζήσει. Πρόσφεραν χωρίς όρια μια αγάπη που προσέφερε αφειδώς συναίσθημα, αλλά δεν απαιτούσε πράξη. Βάψισαν ελευθερία όλες τις ελευθεριάζουσες απόψεις, που επέτρεπαν να μην έχουν ευθύνη. Μόνο φόβο, που με τη σειρά του δημιουργούσε συναίσθημα. Αλλά όχι πράξη. Και ξαφνικά ήρθε η κρίση. Έτοιμη να κατασπαράξει τα πάντα. Ανέτοιμοι ν' αντιμετωπίσουν αυτό που έρχεται. Ακόμη και να το καταλάβουν. Χαζεύουν ακόμη βιτρίνες, ενώ δεν έχουν να φάνε, θεωρούν πως η ζωή δεν μπορεί να είναι διαφορετική από αυτό που έχουν ζήσει και επιμένουν να επικαλούνται το δικαίωμά τους στην επιβίωσή τους, σαν να είναι το φαί που θα τους τείσει.

